

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25.08.2005, sp. zn. 21 Cdo 2664/2004, ECLI:CZ:NS:2005:21.CDO.2664.2004.1

Číslo: 11/2007

Právní věta: Občan se změněnou pracovní schopností není zabezpečen důchodem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce, jestliže mu nárok na tuto dávku důchodového pojištění buď vůbec nevznikl, anebo jestliže pobírá částečný invalidní důchod, který je nižší, než společensky uznaná minimální hranice příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.08.2005

Spisová značka: 21 Cdo 2664/2004

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Skončení pracovního poměru

Předpisy: § 1 odst. 2 předpisu č. 463/1991Sb.

§ 21 odst. 1 předpisu č. 1/1991Sb.

§ 21 odst. 2 předpisu č. 1/1991Sb.

§ 47 odst. 2 předpisu č. 65/1965Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobce se domáhal (žalobou podanou u soudu prvního stupně dne 25. 9. 2003), aby bylo určeno, že jeho pracovní poměr u žalované nadále trvá. Žalobu odůvodnil tím, že na základě pracovní smlouvy ze dne 6. 8. 1966 pracoval u žalované naposledy jako strojní zámečnický a že dne 2. 12. 2002 mu žalovaná dala výpověď z pracovního poměru z důvodu nadbytečnosti podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce. Dovožoval, že výpovědní doba (která v důsledku jeho pracovní neschopnosti trvající od 10. 12. 2002 do 30. 4. 2003 počala plynout teprve 1. 5. 2003) mu dosud neskončila, neboť rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení v O. ze dne 20. 2. 2002 byl uznán občanem se změněnou pracovní schopností podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb. (a od 29. 6. 2002 mu byl přiznán částečný invalidní důchod) a „dle ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce je zaměstnavatel povinen zajistit mu nové zaměstnání a výpovědní doba skončí, teprve až tuto povinnost splní.“ Ačkoliv žalovaná v daném případě svoji povinnost nesplnila, ukončila se žalobcem – přes jeho výhrady – pracovní poměr ke dni 31. 7. 2003. Nyní je žalobce veden na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání a „vzhledem k jeho zdravotnímu stavu a k míře nezaměstnanosti v regionu (cca 20 %) nelze očekávat, že by se mu podařilo v dohledné době nalézt nové vhodné zaměstnání.“

O k r e s n í s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 15. 4. 2004 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaná je

povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 6742,40 Kč k rukám advokátky. Soud prvního stupně (poté, co dovedl naléhavý právní zájem na žalobcem požadovaném určení) dospěl k závěru, že „důchodem způsobilým zabezpečit zaměstnance je jen důchod, který svou povahou zcela nahrazuje zaměstnanci příjem ze soustavné výdělečné činnosti, přičemž takovými důchody jsou toliko důchod starobní a plný invalidní.“ Protože žalobce jako občan se změněnou pracovní schopností není zabezpečen důchodem (§ 47 odst. 2 zák. práce) a žalovaná mu po dání výpovědi podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce nezajistila (nenabídla) nové vhodné zaměstnání, „neuplynula dosud výpovědní doba a pracovní poměr žalobce u žalované dosud trvá.“

K odvolání žalované K r a j s k ý s o u d v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 7. 2004 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech odvolacího řízení 2575 Kč k rukám advokátky. Odvolací soud zdůraznil, že při výkladu pojmu „zaměstnanec zabezpečeného důchodem“ je třeba podle jeho názoru „vycházet z logiky a smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce,“ které poskytuje ochranu zaměstnancům se změněnou pracovní schopností zřejmě proto, že „u těchto zaměstnanců je problematičtější umístění na trhu práce než u ostatních občanů,“ „mívají zvýšené náklady na upokojujání základních životních potřeb“ a „jejich zapojení do pracovního procesu je tedy pro ně důležitější jak po stránce finanční, tak terapeutické,“ a že „u poživatelů částečných invalidních důchodů se předpokládá, že budou své životní potřeby vedle částečného invalidního důchodu uspokojovat příjmem z výdělečné činnosti, neboť jejich pracovní schopnost není ztracena, ale toliko omezena.“ Na základě uvedených východisek dospěl odvolací soud k závěru, že „pojem zaměstnanec se změněnou pracovní schopností, který není zabezpečen důchodem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce, je třeba interpretovat pouze v intencích zákoníku práce a nepřihlížet k zákonu č. 463/1991 Sb. o životním minimu,“ a dovedl, že zaměstnanec se změněnou pracovní schopností, který – tak jako žalobce – pobírá částečný invalidní důchod podle ustanovení § 43 a násl. zákona č. 155/1995 Sb. (který eventuálně přesahuje hranici životního minima ve smyslu zákona č. 463/1991 Sb.), „není zabezpečen důchodem a vztahuje se na něj ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce.“

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřovala v tom, že „bude vyjasněn výklad ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce,“ které „hovoří o zaměstnanci se změněnou pracovní schopností, který není zabezpečen důchodem,“ aniž by v tomto či jiném ustanovení bylo stanoveno, o jaký důchod se má v takovém případě jednat. Podle názoru dovolatelky „měl zákonodárce v tomto případě na mysli jen takové zaměstnance se změněnou pracovní schopností, kteří nejsou zabezpečeni žádným důchodem, a nikoliv zaměstnance, kteří pobírají důchod, byť i částečně invalidní, docilující však částek zákonem stanoveného životního minima.“ Z rozhodnutí Úřadu práce v O. ze dne 15. 7. 2002, kterým uvedený úřad udělil žalované ve smyslu ustanovení § 50 zák. práce předchozí souhlas k rozvázání pracovního poměru výpovědí podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce se žalobcem, je navíc zřejmé, že tentýž názor jako dovolatelka zastávají i úřady práce. Žalovaná navrhla, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a aby „věc vrátil k dalšímu řízení.“

N e j v y š š í s o u d zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z o d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), se nejprve zabýval tím, zda v posuzovaném případě je dovolání přípustné.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236

odst. 1 o. s. ř.).

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé (§ 237 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.), jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil (§ 237 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.), nebo jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. a jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/ o. s. ř.).

Podle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Žalovaná napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, kterým byl rozsudek soudu prvního stupně o věci samé potvrzen. Protože dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř. není v této věci přípustné (ve věci nebylo soudem prvního stupně vydáno žádné rozhodnutí ve věci samé, které by odvolací soud zrušil), může být přípustnost dovolání v této věci založena jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. Přípustnost dovolání podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. není založena již tím, že dovolatelka tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř., dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu nepodléhá – srov. § 241a odst. 2 a § 242 odst. 3 o. s. ř.), že žalobce pracoval u žalované (její právní předchůdkyně) na základě pracovní smlouvy ze dne 6. 8. 1966, naposledy „v profesi 3940 strojní zámečnick“. Rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení v O. ze dne 20. 2. 2002 byl uznán občanem se změněnou pracovní schopností „podle ustanovení § 21 odst. 1 zák. č. 1/91 Sb. v platném znění“ a rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 11. 6. 2002 byl žalobci od 29. 6. 2002 přiznán částečný invalidní důchod „podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění“ ve výši 5129 Kč měsíčně. Dopisem ze dne 22. 11. 2002, který žalobce převzal dne 2. 12. 2002, dala žalovaná žalobci výpověď z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce, protože „Rozhodnutím ředitele ES č. 8/2000 ze dne 16. 6. 2000 bylo žalobcem zastávané pracovní místo v profesi 3940 strojní zámečnick s účinností od 1. 9. 2002 zrušeno“ a „v současné době není u žalované vhodné volné místo, které by žalobci mohla nabídnout.“ Dopisem ze dne 5. 8. 2003 žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalované, že pracovní poměr účastníků skončil ke dni 31. 7. 2003, neboť žalovaná mu dosud nezajistila žádné nové vhodné zaměstnání a výpovědní doba tudíž ještě neskončila.

Za tohoto skutkového stavu byl pro posouzení opodstatněnosti požadovaného určení především významný závěr o tom, zda žalobce jako poživatel částečného invalidního důchodu patří do kategorie zaměstnanců, jimž je zaměstnavatel povinen zajistit ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce nové vhodné zaměstnání a kterým výpovědní doba skončí teprve tehdy, až zaměstnavatel tuto povinnost splní. Poznatky, jež byly získány v souvislosti se sledováním pravomocných rozhodnutí soudů (srov. § 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích), nasvědčují tomu, že tato právní otázka dosud nebyla v rozhodování odvolacích soudů řešena, a rovněž dovolací soud se touto otázkou doposud nezabýval. Vzhledem k tomu, že posouzení uvedené otázky bylo pro rozhodnutí projednávané věci významné (určující), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu z tohoto

hlediska rozhodnutí, které má po právní stránce zásadní význam. Dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu je v tomto směru podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř. provedeném bez jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), Nejvyšší soud dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že žalovaná dala žalobci výpověď z pracovního poměru dopisem ze dne 22. 11. 2002, který žalobce převzal dne 2. 12. 2002 - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 12. 2002 (tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 136/2002 Sb., zákon, kterým se mění zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů).

Podle ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce při výpovědi dané osamělé zaměstnankyni nebo osamělému zaměstnanci trvale pečujícím o dítě mladší než 15 let nebo zaměstnanci se změněnou pracovní schopností, který není zabezpečen důchodem, z důvodů uvedených v § 46 odst. 1 písm. c), při výpovědi dané zaměstnanci proto, že nesmí dále konat dosavadní práci pro ohrožení nemocí z povolání, a při výpovědi dané pro dosažení nejvyšší přípustné expozice na pracovišti určeném rozhodnutím příslušného orgánu ochrany veřejného zdraví, je zaměstnavatel povinen zajistit těmto zaměstnancům nové vhodné zaměstnání, a to podle potřeby i s pomocí svého nadřízeného orgánu. V těchto případech výpovědní doba skončí teprve tehdy, až zaměstnavatel tuto povinnost splní, pokud se se zaměstnancem nedohodne jinak.

Zmíněné ustanovení ukládá zaměstnavateli povinnost, aby v případě výpovědi z důvodu nadbytečnosti, popř. z důvodů zdravotních (tedy z důvodů, které zaměstnanec svým chováním nemůže ovlivnit) zajistil zaměstnancům vyjmenovaným v tomto ustanovení nové vhodné zaměstnání, a to podle potřeby i s pomocí nadřízeného orgánu. Výpovědní doba v těchto případech (na rozdíl od ustanovení § 47 odst. 1 zák. práce, kdy povinnost zaměstnavatele účinně pomáhat při získání nového zaměstnání nemá vliv na běh výpovědní doby) skončí teprve tehdy, až zaměstnavatel tuto povinnost splní, pokud se se zaměstnancem nedohodne jinak. Skutečnost, že zaměstnavatel neplnil povinnost uloženou mu ustanovením § 47 odst. 2 zák. práce, nezpochybňuje platnost výpovědi, ale pouze má vliv na běh výpovědní doby. Ke splnění této povinnosti stačí, aby zaměstnavatel zajistil zaměstnanci jedno vhodné zaměstnání. Pokud takové zaměstnání zaměstnanec bez vážného důvodu odmítne, povinnost zaměstnavatele je tím splněna a skončí i výpovědní doba. Z ustanovení § 47 odst. 2 vyplývá, že zaměstnanci se změněnou pracovní schopností (nyní zaměstnanci se zdravotním postižením) je zaměstnavatel povinen zajistit nové vhodné zaměstnání (a to podle potřeby i s pomocí nadřízeného orgánu) pouze za předpokladu, že tento zaměstnanec není zabezpečen důchodem.

S názorem, že zaměstnanec se změněnou pracovní schopností, který pobírá jen částečný invalidní důchod podle ustanovení § 43 a násl. zákona č. 155/1995 Sb. (který eventuálně přesahuje hranici životního minima ve smyslu zákona č. 463/1991 Sb.), „není zabezpečen důchodem a vztahuje se na něj ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce,“ dovolací soud nesouhlasí.

Podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, občanem se změněnou pracovní schopností (od 1. 10. 2004 osoba se zdravotním postižením - srov. § 67 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti) je občan, který má pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění, popřípadě přípravy k pracovnímu uplatnění; občany se změněnou pracovní schopností jsou též poživatelé důchodů podmíněných dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, pokud jim zachovaná pracovní schopnost dovoluje pracovní uplatnění nebo přípravu pro toto uplatnění.

Podle ustanovení § 21 odst. 2 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, občanem se změněnou pracovní schopností je vždy občan, který

a) pro dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je schopen vykonávat soustavné zaměstnání jen zcela nepřiměřeně jeho dřívějším schopnostem a společenskému významu dosavadního zaměstnání,

b) je poživatelé částečného invalidního důchodu, nebo

c) byl uznán částečně invalidním, i když mu nevznikl nárok na částečný invalidní důchod.

Z uvedeného vyplývá, že - na rozdíl od občanů, jimž byl přiznán plný invalidní, či starobní důchod - se u těchto občanů vždy předpokládá, že budou ještě zaměstnání a že zdrojem jejich příjmů budou buď zcela, anebo zčásti (spolu s částečným invalidním důchodem, jestliže jim na tuto dávku důchodového pojištění vznikne nárok) příjmy z pracovního poměru. Proto nelze sdílet - jak uvažuje soud prvního stupně - názor, že „důchodem způsobilým zabezpečit zaměstnance je jen důchod, který svou povahou zcela nahrazuje zaměstnanci příjem ze soustavné výdělečné činnosti, přičemž takovými důchody jsou toliko důchod starobní a plný invalidní.“ Skutečnost, že občan byl uznán osobou se změněnou pracovní schopností, navíc není sama o sobě ani podmínkou pro vznik nároku na částečný invalidní důchod (srov. § 43 a § 44 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších změn a doplňků); i když je občan uznán osobou se změněnou pracovní schopností, nemusí splňovat podmínky pro vznik nároku na dávku důchodového pojištění, a v tomto smyslu, i přes dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a podstatně omezenou možnost pracovního uplatnění, tento občan tedy nemusí být „zabezpečen důchodem“ vůbec.

Odvolacímu soudu lze přisvědčit, že „u těchto zaměstnanců je problematičtější umístění na trhu práce než u ostatních občanů.“ Okolnost, že v důsledku situace na trhu práce zaměstnanec se sníženou pracovní schopností má potencionálně ztíženou možnost získat vhodné zaměstnání vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, schopnostem a pokud možno i k jeho kvalifikaci (§ 37 odst. 5 zák. práce), že z tohoto důvodu má ve srovnání s jinými zaměstnanci ztíženou možnost realizovat „zbylý pracovní potenciál“, a že se v důsledku toho po rozvázání pracovního poměru nemusí naplnit předpoklad, že bude „své životní potřeby vedle částečného invalidního důchodu uspokojovat příjmem z výdělečné činnosti,“ však ještě nevylučuje závěr, že vzhledem k výši jeho důchodu je dostatečně hmotně zabezpečen samotným částečným invalidním důchodem.

Hmotným zabezpečením nelze rozumět jen zajištění stejné hmotné úrovně zaměstnance srovnatelné s dřívějším stavem před dáním výpovědi, nýbrž i takový rozsah příjmů, který dřívější úrovně příjmů zaměstnance nedosahuje, nicméně je způsobilý zajistit podmínky pro jeho důstojnou existenci. Nelze totiž opomenout, že zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (i ve znění účinném v době, kdy byla výpověď dáвана), výměru částečného invalidního důchodu sice usměřňuje úpravou výpočtového základu (srov. § 15 cit. zákona), avšak jinak co do výše v žádném ohledu nelimituje. Již z tohoto důvodu nelze přisvědčit názoru odvolacího soudu, podle něhož - dovedeno do důsledků - občan se změněnou pracovní schopností není zabezpečen důchodem bez ohledu na jeho výši, protože v každém případě „je nutno přihlídnout k výši částky, kterou by si žalobce se zbylým pracovním potenciálem vydělal, pokud by byl zaměstnán.“ Uvedená úvaha navíc náležitě nepřihlíží ke skutečnosti, že úsudek o tom, zda zaměstnanec je nebo není zabezpečen samotným důchodem (a zda tedy zaměstnavatel bude povinen v průběhu výpovědní doby zajistit zaměstnanci k jeho hmotnému zabezpečení nové vhodné zaměstnání), je třeba učinit po dání výpovědi, v době, která předchází uplynutí výpovědní doby a skončení pracovního poměru, a že - logicky vzato - pro tento závěr tedy nejsou - jak z ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce ostatně vyplývá - významné skutečnosti, které mohou nastat po skončení pracovního poměru, včetně eventuální „výše částky, kterou by si žalobce se zbylým pracovním potenciálem vydělal“ po případném skončení pracovního poměru. Za tohoto

stavu, i když částečný invalidní důchod je svojí povahou jen doplňkovou složkou hmotného zabezpečení, je nutno dovodit, že občan se změněnou pracovní schopností může být zabezpečen důchodem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce i v případě, je-li v důsledku situace na trhu práce objektivně ztížena jeho možnost najít po skončení pracovního poměru odpovídající pracovní uplatnění a má-li být případně odkázán pouze příjem z částečného invalidního důchodu.

Minimální výši částečného invalidního důchodu – bez ohledu, zda jde o občana se změněnou pracovní schopností – zákon stanoví ve výši částky rovnající se součtu základní výměry částečného invalidního důchodu a procentní výměry částečného invalidního důchodu s přihlédnutím k příslušnému zvýšení (srov. § 45 odst. 1, 2, § 67 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném v době dání výpovědi). Protože částečný invalidní důchod je organickou součástí systému sociálních dávek a protože není důvod rozlišovat mezi jednotlivými příjemci dávek důchodového pojištění z hlediska jejich zabezpečení důchodem, nelze sdílet názor odvolacího soudu, že „pojem zaměstnanec se změněnou pracovní schopností, který není zabezpečen důchodem ve smyslu § 47 odst. 2 zák. práce, je třeba interpretovat pouze v intencích zákoníku práce a nepřihlížet k zákonu č. 463/1991 Sb., o životním minimu.“ Vzhledem k tomu je nepochybné, že občan může být „zabezpečen důchodem,“ jen jestliže tato dávka důchodového pojištění bude vyšší, než společensky uznaná minimální hranice příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze (srov. § 1 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu), kdy každý, kdo je v hmotné nouzi – nejen občan se změněnou pracovní schopností – má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek (srov. čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

Z uvedeného vyplývá, že občan se změněnou pracovní schopností není zabezpečen důchodem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zák. práce, jestliže mu nárok na tuto dávku důchodového pojištění buď vůbec nevznikl, anebo jestliže pobírá částečný invalidní důchod, který je nižší, než společensky uznaná minimální hranice příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze.

Protože právní názor, na němž odvolací soud založil svůj rozsudek, není správný, Nejvyšší soud jej zrušil (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).